

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

"Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα
και αυτός ό χρόνος θάχη περισσεύματα γενναΐα.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνε
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνε.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπαιδη καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

γιά τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
"Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραδέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' ετών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τριάντα νούμερο κι' έπτά και μέ διακόσ' ακόμη, (236)
άπό άντεροβγάλτηδες έγέμνιαν οί δρόμοι.

Του Γεννάρι' είκοσιμία,
'στούς πατέρας νηνεμία.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Τρέμε, καϋμένε Περικλή...

Π.— Γιατί, μωρέ χαμάλη;
μήπως εξενυκτίσανε εις τη βουλή και πάλι;
μήπως και άλλος Σπάρταλης ξεφύτρωσε 'στη μέση;
μήπως κοντεύη ό κλεινός Πρωθυπουργός νά πέση;
μήπως και άλλαις τάχατε θά μῆς άρμέξουν λίρες;
μήπως κανέναν πόλεμος εύρίσκει' επί θύραις;
μήπως αί σχέσεις φιλικαί δέν είναι μέ τά κράτη;
ή μη γιατί ό Βουλαντζέ τούς Γάλλους συνταράττη;
ή μη γιατί απέθανε Ροδόλφος τής Αυστρίας
και δι' αυτό θά έχωμεν μεγάλης ιστορίας;
ή μη επίκειται λιμός, πανοϋκλα και χολέρα;
ή μη ό κόσμος εκ σεισμού θά πάη 'στον άέρα;
ή μήπως 'στην 'Ανατολή τά πράγματα θολώνουν;
ή μη βουβάλια σφάζονται, ή μη θερια μαλλώνουν;

Φ.— Γι' αυτά μην τρέμης, Περικλή, αλλά γιά κάτι άλλο,
άπ' όλα τρομερώτερο, άπ' όλα πιό μεγάλο.

Π.— Ποιό δηλαδή;

Φ.— "Ω άκουσμα σπαρακτικόν, φρικώδες!

Π.— Τί λές, μωρέ:

Φ.— Δέν τάκουσες, δέν τώμαθες, δέν τώδες;

Π.— Δέν τάκουσα, δέν τώμαθα και ούτε καν τώ είδα.

Φ.— "Αν τώ ιδής, βρέ Περικλή, θά σου σαλέψ' ή βίδα.

Λέγουν πώς ήλθε κατ' αυτός και 'στά 'δικά μας μέρη
αυτός που χίνει άντερα ήμέρα μεσημέρι,
αυτός ό Ζάκ, ό Γιάκοβος, ό και άντεροβγάλτης,
ό δαίμων ό άπαίσιος, ό μαύρος 'Εφιάλτης.

Π.— Χριστέ και Παναγία μου!

Φ.— Τόν κόσμο καταράσουν
και κρύψου όσον είμπορείς και βάστα τάντερά σου.
"Ω! νάτος! νάτος! έρχεται...

Π.— "Απόλλυμαι ό τάλας!

Ω άδελφέ μου, κρύψε με 'στάς δύο σου άγκάλας.

Φ.— "Εγώ τόν είδ' αυτόν τόν Ζάκ...

Π.— Μίλα καλά...

Φ.— Τόν είδα,

και από τότε, Περικλή, μέ πείει άγνοοΐδα.
Θεέ μου! τί άπαίσιον εκείνο τό έσπέρας!
έξ ήμισείας άνθρωπος κι' έξ ήμισείας τέρας,
θηρίον ανθρωπόμορφον μέ δρέπαγον θανάτου,
μέ τρεΐς ούραις όπίσω του και μ' άλλαις τρεΐς 'μπρο-
στά του,

μὰ εἶχε καὶ ὁ κούτελο σὰν Κύκλωψ ἓνα μάτι
καὶ εἰς τὰ δύο χέρια του σπληνάντερα ἐκράτει,
τὰ μὲν βραστά, τὰ δὲ ψητά, τὰ δὲ τηγανισμένα,
καὶ μιὰ πεντάρα, Περικλῆ, ἔπουλούσε τὸ καθένα.

Π.—Καὶ σὺ δὲν τὰ ἱκανάρωσες;

Φ.— Δὲν ἔτρώμαξα καθόλου,
ἂν κι' εἶχα μ' ἀντιπρόσωπον νὰ κάμω τοῦ διαβόλου,
κι' εὐθὺς τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦπα «Καλησπέρα!»
γὰρ νὰ τοῦ πάρω, Περικλῆ, μὲ τρόπο τὸν ἄερα.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Παρόλ ντοννέρο... κι' ἐκεῖνο τὸ γὰρ ἰδοῦρι
ἀρπάζει δὲ σπληνάντερα καὶ μὲ κτυπᾷ ὅτῃ μούρη.

Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!...

Φ.— Ἐγὼ δὲν βγάζω λόγο
καὶ πέρνω τὰ σπληνάντερα καὶ ὅτῃ στιγμή τὰ τρώγω.

Π.—Κι' αὐτός;

Φ.— Μὲ περιέργειαν ὅτῃ μάτια μὲ κυττάζει
καὶ δεκαπέντε ἄντερα ὅτῃ μούτρα μοῦ τινάζει.

Π.—Καὶ σὺ;

Τὰ ἔφαγα κι' αὐτά, χωρὶς νὰ βγάλω λέξι,
κι' ἐκεῖνος μοῦ ἐπέταξε καὶ ἄλλα δεκαῆξι.

Π.—Καὶ ὅστερα;

Φ.— Μ' ἐρώτησε ποταῖς εἶν' ἐδῶ ἡ χήραις,
γιατὶ πρὸ πάντων κυνηγᾷ αὐταῖς τῆς κακομοίρας.
Καὶ τᾶκουσαν καὶ τῶμαθαν ἡ χήραις ἡ καυμέναις,
καὶ τρέχουν ὅλαις σύντροφον νὰ ἔβρουν λαχταρισμέναις
καὶ γίνεται κατακλυσμός καὶ τόση τρικυμία
καὶ ὁ πτερό εὐρίσκεται καὶ ἡ Ἀστυνομία
καὶ ὁμιλοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ περὶ ἀντεριώνης,
καὶ πηλαλεῖ ὁ Σταῖκος κι' ὁ Φὸν Κολοκοτρώνης,
καὶ ὅπου εὐρουν ἄντερο τὸ πέρνουν, τὸ κυττάζουν,
καὶ τοῦ ἐντέρου ἔπειτα τὸ εἶδος ἐξετάζουν
καὶ δὲς τοῦ πρὶν τρεχάματα καὶ δὲς τοῦ πρὶν πῆγαιν' ἔλα
κι' ὅλο τὸν κόσμον, Περικλῆ, τὸν ἔχει πιάσει τρέλλα,
κι' ἀνεστατώθη μὲ τὸν Ζὰκ παντὸς ἀστυὸς ὁ οἶκος
καὶ ἡ γυναῖκες κρύβονται κι' ὁ τρυφερός Στεφῆκος,
κι' ἐξορκισμῶν ἀκούεται μεγάλο συναξάρι
καὶ οὔτε ἄντερα πουλοῦν σὰν πρῶτα ὁ παζάρι.

Π.—Σὲ ποιοὺς καιροὺς ἐφθάσαμε;...

Φ.— Ἰδοὺ τον!.. νάτος! νάτος!..

Π.—Ὦ ἀδελφέ μου, κρύψε με κι' ἐχάθην κατὰ κράτος.

Φ.— Μωρὲ κουράγιο, Περικλῆ, μὴν κάνης σὰν κοπέλα.

Π.—Αὐτά, βρὲ, εἶναι ἄντερα, δὲν εἶναι παιῖξε γέλα.

Φ.— Κοφφίνι βλέπω νὰ κρατῇ μὲ ἄντερα γεμάτο
καὶ ὅπου δὴ ποδόγυρο τρυπώνει ἀπὸ κάτω
κι' εἰσέρχεται ἄόρατος εἰς ἓνα κι' ἄλλο σπῆτι
κι' ὅπου σ' εὐρῇ μιὰ μυρωδιὰ σοῦ βάζει μέσ' ὅτῃ μύτη.
καὶ σὺ μ' αὐτὴ τὴ μυρωδιὰ μαγεύεις ἐν τῷ ἄμα
καὶ τότε ἐκεῖνος, Περικλῆ, φοράει μία κάμα
κι' εὐθὺς σοῦ χύνει τ' ἄντερα, χωρὶς νὰ ἐννοήσης
ἂν τῆς κοιλίας σου φορικτὰς ὑπέστης ἐγχειρήσεις.
Κι' ὅταν συνέλθης ἔπειτα τὰ μάτια λίγο τρίβεις
καὶ γὰρ νὰ ὄχης καλλίτερα τὴν κεφαλὴν σου σκύβεις,
καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, βαβαί καὶ ὠϊμένα,
κυττάζεις πῶς ἐντόσθιον δὲν σοῦ μινε κανένα,
καὶ ἀπορεῖς κι' ἐξίστασαι καὶ χάνεις τὴν μυλιά σου
καὶ πέρνεις τὰ ἐντόσθια καὶ πᾶς εἰς τὴ δουλειά σου.

Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!..

Φ.— Ὅποια μαῦρα σκότη!..

Ὦ! νάτος!...νάτος!..μοῦ πετᾷ μιᾶς Λαίδης τὸ σηκότι.
Σ' εὐχαριστῶ...

Π.— Μὲ ποιόν, ἡμίεις;

Φ.— Μετὰ τοῦ Ἰακώβου.

Π.— Ἰλγγιῶ καὶ σπαρταρῶ ἐκ τοῦ μεγάλου φόβου.

Φ.— Μὴν τρέμης ἔτσι, Περικλῆ κι' ἐλθέ νὰ σὲ συστήσω.

Π.—Ὦ! μὴν τὸ κάμης, Φασουλῆ, διότι θ' ἀρρωστήσω.

Φ.— Ἐλθέ, ὦ Ζὰκ, τὸν Περικλῆ καλὰ νὰ τὸν γνωρίσης
καὶ μίαν χάριν σοῦ ζητῶ νὰ μὴν τὸν ξεστερίσης.

Π.— Ἰδοὺ!.. τὸν βλέπω... ἔρχεται...

Φ.— Χωρὶς τρομάρα στέκα...

ἔσ' εἶσαι ἄνδρας, Περικλῆ, δὲν εἶσαι, βρὲ, γυναῖκα.

Ἐκεῖνος βγάζει τᾶκτι τοῦ εἰς τῆς γυναῖκες μόνο

καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ κι' ἐγὼ τὸν δικαίονω,

καὶ πρέπει ὅ,τι ἔκαμε νὰ ἰῶχη γὰρ τιμὴ του,

γιατὶ κι' ἐγὼ, ἂν ἔπερνα ποτὲ τὴ δύναμί του,

μὲ λύσσα θὰ ξεστερίζα γυναῖκες κάθε τόσο

ἀπὸ τὰ ποδοφούστανα τὸν κόσμον νὰ γλυτώσω.

Π.— Ἰδέ... ἀπλόνει, Φασουλῆ, τὰς μιὰς τοῦ χεῖρας

καὶ μοῦ προσφέρει τᾶντερο μιᾶς ὥραιας χήρας.

Φ.— Φάτο ἀμέσως, Περικλῆ, μὰ δῶσε καὶ σ' ἐμένα.

Π.— Ἰδοὺ... ἰδοὺ, βρὲ Φασουλῆ, μοῦ ρίχνει κι' ἄλλο ἓνα.

Φ.— Φάτο κι' αὐτὸ καὶ χόρτασε, ὦ ἄνθρωπε τῆς πείνας,
μὲ διαφόρων γυναικῶν ἐντόσθια καὶ σπλήνας.

Π.— Μοῦ ρίχνει κι' ἄλλα, Φασουλῆ... Χριστέ καὶ Παναγία!

Φ.— Ὦ λύσσα!... ὦ ἐκδίκησις!... ὦ ἀνθρωποφαγία!...

μυρίζει κρέας θηλυκό... τὰ χέρια μου δαγκάνω...

ἀντεροβγάλτης ἔγινα... κοιμάτια θὰ σᾶς κάνω...

Κρυφθῆτε, χῆραι ὅσαι καὶ ὑπανδροὶ καὶ κόραι...

Π.— Ὅρτε λοιπὸν δὲ δαγκωνιᾶς ὁτὶ σβέρκο, αἰμοβόρε,

Πολίτου Λεξικὸν
Ἐγκυκλοπαιδικόν.

Ἐξεδόθη τέλος πάντων τὸ φυλλάδιον τὸ πρῶτον
τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου, ποῦ παντοῦ θὰ κάμη κρότον,
μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν καὶ εἰκόνας διαφόρους
κι' εἰς αὐτὸ καθεὶς εὐρίσκει τεχνικοὺς ἢ ἄλλους ὅρους,
λέξεις κι' ἄρθρα, ἐκπληροῦντα τὰς δυσκόλους ἀπαιτήσεις
καὶ τοῦ μᾶλλον στρυφνοτέρου ὅπου ἔπλασεν ἡ φύσις.
Ὅθεν συνδρομῆς μεγάλης λεξικὸν τοιοῦτον δεῖται
καὶ σᾶς συνιστῶ ἀμέσως νὰ τὸ πάρετε νὰ ὀδεύετε.

Νέον σύγγραμμα ὀφθινὸν
τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

Εἰς γινῶσιν τώρα φέρομεν τοῦ καθενὸς κυρίου
πῶς ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἡ νέα ἱστορία
τοῦ γλαφεροῦ Καμπούρογλου, ἀλλὰ τοῦ Δημητρίου,
μὲ ἀνθηρὰς περιγραφὰς κι' ἀνέκδοτα μυρία.
Κι' εἰς ταύτην ζωγραφίζεται μὲ χρῶμα ζωηρὸν
ἡ Κεκρωπία ἢ κλεινὴ ὁτὶ πρῶτόν της καιρὸν.